

Και είναι οργή Θεού τα όσα βιώνουμε τα τελευταία χρόνια στην Πατρίδα μας, ακριβώς γιατί είναι επίχειρα της έλλειψης Παιδείας, είναι αυτό που **γλαφυρώτατα διαπίστωνε ο Αδαμάντιος Κοραής, ότι «αι πυρκαϊαί, αι καταναλίσκουσαι τας πόλεις», και την πατρίδα μας θα προσθέταμε, «είναι προϊόντα απαιδευσίας»!**

Όλοι συμφωνούν ότι η γενικευμένη κρίση που μαστίζει σήμερα τη χώρα μας είναι πριν και πάνω απ' όλα κρίση αρχών, κανόνων, αξιών και ιδανικών, κρίση ήθους και ηθικής, κρίση ευαισθησίας κοινωνικής, κρίση σκέψης πολιτικής, κρίση πίστης θρησκευτικής, κρίση σύνεσης και αυτογνωσίας, με δυό λέξεις κρίση **παιδείας!**

Καθώς μόνο με την Παιδεία εξασφαλίζεται η σωστή ιεράρχηση αναγκών και επιδιώξεων στη ζωή μας, δεν είναι παράξενη, αλλ' αναμενόμενη η απώλεια του μέτρου, η απουσία οράματος, η παραποίηση του νοήματος της ζωής, η αναγωγή του χρήματος σε μέτρο αξιολόγησης της επιτυχίας και της προσωπικότητας και η φυσιολογική της συνέπεια, για να γίνουμε συγκεκριμένοι και επίκαιροι, η αναγωγή της φοροδιαφυγής σε εξυπνάδα..

Είναι φανερό ότι μιλώντας για παιδεία δεν εννοούμε τις απλές γνώσεις ή τους όγκους των ασύνδετων πληροφοριών που παρέχει ήδη η σχολική εκπαίδευση. Δεν αναφερόμαστε στον «γραμματιζούμενο» αλλά στον «μορφωμένο» -διάκριση που κάνει εύστοχα η λαϊκή σοφία. Μιλάμε για ένα σχολείο και μια γενικότερη παιδεία που μορφώνει πολίτες υπεύθυνους, σκεπτόμενους, καλλιεργημένους, κοινωνικά ευαίσθητους, πολίτες με ιδανικά, αρχές και αξίες, πολίτες που αγαπούν την πατρίδα τους και νοιάζονται γι' αυτήν, πολίτες με αναφορά σε ρίζες και παραδόσεις, πολίτες με ταυτότητα, που ξέρουν από πού έρχονται και πού πάνε, πολίτες που σέβονται τους θεσμούς και τιμούν τους συμπολίτες τους.

Για να επιτευχθούν, όμως, αυτά, απαιτείται χρόνος, διάθεση και, το κυριότερο, αλλαγή νοοτροπίας, αλλαγή εθνικής και κοινωνικής πλεύσεως.

Μια αλλαγή, που μόνο στο σχολικό μαιευτήριο, με μαιευτήρα το δάσκαλο και εμβρυουλκό την αγάπη μπορεί να γεννηθεί!

Η αγάπη, λέει ένας άγιος της Εκκλησίας μας, είναι πιο γλυκιά και από τη ζωή. Αν δεν προσφέρουμε στα παιδιά μας παιδεία αγάπης, δεν μπορούμε να μιλάμε για παιδεία ζωής.

Η παιδεία για να είναι πετυχημένη πρέπει να μιλά στις ψυχές, να τις κάνει να χαίρονται, να ονειρεύονται, να δημιουργούν, να είναι δρόμος απελευθέρωσης και όχι διαδικασία εξαναγκασμού και ανελευθερίας.

Στους δύστηνους και χαλεπούς τούτους καιρούς, είναι εθνική, πλέον, επιταγή, να διαπλάσουμε μέσα στα Σχολεία δυνατούς και αισιόδοξους χαρακτήρες, με σταθερή και διαρκή αγωνιστικότητα, ώστε να μην λυγίζουν μπροστά στις δυσκολίες και τις δυσμενείς συνθήκες της βιοπάλης.

Να μορφώσουμε νέους με διαυγή διάνοια, ισχυρή και αγαθή βούληση, φιλόανθρωπα και ευγενή αισθήματα, βαθιά κατανόηση και ειλικρινή ανιδιοτελή συμπαράσταση σε όλους τους συνανθρώπους τους.

Αλλά, το ζητούμενο, δυστυχώς, στις μέρες μας δεν είναι να φτιάξουμε ελεύθερους ανθρώπους, με συγκροτημένη προσωπικότητα, υπεύθυνους, έτοιμους να σταθούν κριτικά σε ό,τι αλλοιώνει την ομορφιά της ζωής, αλλά εξαρτήματα για να λειτουργήσει καλά η μηχανή της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας.

Η παιδεία όμως δεν πρέπει να αποβλέπει ούτε μόνο στην παραγωγικότητα, ούτε μόνο στις όποιες ανάγκες του κράτους, αλλά οφείλει να οδηγεί τους νέους στην ανακάλυψη του μυστηρίου της ζωής, στην κατάκτηση της ελευθερίας, στην αναζήτηση της αληθείας, στη μύησή τους στην παράδοση του τόπου τους και στον πολιτισμό, στη μεταμόρφωσή τους.

Το βάρος της ευθύνης αυτής απέναντι όχι μόνο στα σημερινά παιδιά, αλλά και στις γενιές που έφυγαν και στις γενιές, που θά `ρθουν, δυστυχώς ή ευτυχώς, δεν το φέρει το απρόσωπο Κράτος, αλλά κυρίως οι Εκπαιδευτικοί, που αγωνίζονται καθημερινά στα «μαρμαρένια αλώνια» των Σχολείων να μορφώσουν τη νέα γενιά!

Στα χέρια των Εκπαιδευτικών μας, μετά την οικογένεια, βρίσκεται η έξοδος από τα πολλαπλά σημερινά αδιέξοδα, η οποία, όμως, απαιτεί υπέρβαση των προσωπικών τους αδυναμιών, ελλείψεων, παραλείψεων και προσωπικών επιλογών.

Γιατί, είναι οι διαμορφωτές της αυριανής Ελλάδος και όχι οι αναπαραγωγοί της σημερινής πραγματικότητας...

Δύσκολο έργο, αλλά και τόσο μοναδικό στη μεγαλωσύνη του!

Γιατί, όπως εύστοχα υπογράμμισε ο Γ. Δροσίνης «Δεν υπάρχει μεγαλύτερη αποστολή για έναν άνθρωπο απ' το να φωτίζει με το ψυχικό του φως τις αφώτιστες, τις σκοτεινές ψυχές και δεν έχουμε τίτλο πνευματικής ευγενείας ανώτερο απ' τον τίτλο του διδασκάλου, αφού τον τίτλο αυτό πήρε κι ο Θεός, όταν κατέβηκε στη γη κι έγινε άνθρωπος.»

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β'

(Περιοδικό ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ, τ. 48, Οκτώβριος 2012)